

NEWTON ȘI POLLY

Aprecieri pentru această carte

„Har măreț, într-adevăr! *Newton și Polly* este una dintre cele mai impresionante povești de dragoste pe care le-am citit vreodată. Frânge inima și trezește sufletul! Dacă e să citești vreo carte anul acesta, atunci apucă-te de asta.“

—JULIE LESSMAN, autoare premiată a seriilor
The Daughters of Boston, Winds of Change și Heart of San Francisco

„O relatare de-a dreptul dramatică a periplului epic al unui bărbat dintr-o lume a îndoielilor și a disperării într-una a credinței glorioase. *Newton și Polly* este o carte impecabil documentată și presărată cu scipiri de umor autentic... mi-a plăcut enorm!“

—ELIZABETH CAMDEN, autoare nominalizată
cu premiul Rita și premiul Christy

„O poveste copleșitoare plină de aventură și dragoste, în care Dumnezeu caută neobosit să-Și atingă scopul. În stilul ei profund și amănunțit, Jody Hedlund își cufundă cititorii într-o poveste tulburătoare și fascinantă,

tăinuită... până acum. Pornește în larg împreună cu *Newton și Polly* și ancorează-te în mărețul har.“

—JOCELYN GREEN, autoare premiată
a seriei *Heroines Behind the Lines Civil War*

„În această poveste a vieților lui John Newton și Polly Catlett, autoarea Jody Hedlund împletește cu dibăcie istoria, romantismul și credința creștină care au inspirat cel mai îndrăgit imn din lume. Evocatoare și edificatoare.“

—DOROTHY LOVE, autoare a romanului
Mrs. Lee and Mrs. Gray: A Novel

„Amănuntele istorice relatate de Jody Hedlund sunt ireproșabile, iar stilul ei narativ emoționează până la lacrimi. Convertirea lui Newton a fost cu adevărat remarcabilă, aprinzând scânteia unei moșteniri ce continuă să influențeze milioane de vieți. *Newton și Polly* invită cititorii la această experiență impresionantă.“

—SIGMUND BROUWER, autor premiat
al cărții *Thief of Glory*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HEDLUND, JODY

Newton și Polly / Jody Hedlund. — Oradea: Scriptum, 2022

ISBN 978-606-031-093-8

821.111

NEWTON
ȘI POLLY

UN ROMAN
AL MĂREȚULUI
HAR

JODY HEDLUND

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in English under the title

Newton & Polly

© 2016 by Jody Hedlund. All rights reserved.

Published by WaterBrook Press, an imprint of The Crown Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC,

10807 New Allegiance Dr., Ste. 500

Colorado Springs, Colorado 80921 USA

This translation published by arrangement with WaterBrook Press,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul

Newton și Polly

de Jody Hedlund

© 2022 Editura Scriptum®

str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea — Bihor

Tel./Fax/Robot: 0259-457.428

E-mail: scriptum@scriptum.ro

Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.

Prima ediție în limba română.

*Acest roman este o ficțiune. Nume, personaje, locuri și întâmplări sunt produsul
imaginației autoarei. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizații sau persoane
în viață sau decedate este întâmplătoare și neintenționată.*

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, toate citatele biblice folosite sunt traducerea
D. Cornilescu.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-031-093-8

Tiparul executat în U.E.

Mamei mele:

*Mulțumesc pentru semințele credinței
pe care le-ai sădit în copiii tăi.*

*Mulțumesc că ai rămas credincioasă
în timpul furtunilor năprasnice.*

*Mulțumesc că n-ai încetat să te rogi, să iubești
și să ierți nici în zilele cele mai sumbre.*

*Ai alergat cu brațele deschise
înaintea fiilor tăi risipitori asemenea Tatălui.
Rugăciunea mea acum este să pot face și eu la fel.*

CUVÂNT-ÎNAINTE

LA EDIȚIA ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Mărețul har – imnul cu o traiectorie de 250 de ani

OMUL S-A NĂSCUT SPART. EL TRĂIEȘTE DIN CÂRPĂCELI.
GRAȚIA DIVINĂ ESTE LIANTUL.

—Eugene O'Neill

*M*ărețul har este probabil cel mai cunoscut, înregistrat, cântat și tradus imn din ultimele două secole și jumătate. Se estimează că imnul este interpretat de 10 milioane de ori pe an și a apărut pe mai mult de 11.000 de albume*. Versurile și melodia cântării Mărețul har sunt ușor de recunoscut, indiferent de interpretare. Cu siguranță cunoști imnul, dar cunoști și autorul?

De câte ori nu ți s-a întâmplat să cânti un cântec sau să îl fredonezi fără să cunoști povestea din spatele acestuia, care ascunde adesea cele mai intense și provocatoare trăiri ale autorului? Și povestea lui John Newton este uimitoare. S-a născut în Wapping, Londra, în 1725, ca singurul fiu al lui John și Elizabeth Newton. Mama lui a murit de tuberculoză cu aproximativ două săptămâni înainte de a șaptea aniversare a fiului ei. Dar până a trăit, mama lui s-a concentrat aproape în totalitate pe educația lui John. Încă de la vârsta de patru ani, băiatul citea cursiv din orice carte i se punea înaintea. Dar mai ales îl învăța pasaje din Scriptură, catehisme, imnuri și poezii. Pe la vârsta

* David Sheward, *Biography: The Real Story Behind 'Amazing Grace'*, updated: jun 15, 2020.

JODY HEDLUND

de șase ani, a început să învețe limba latină, dar planul educației sale a fost frânt brusc de decesul mamei.

Tatăl său, care era căpitan de navă și făcea comerț pe Marea Mediterană, s-a întors acasă și s-a recăsătorit la scurt timp. John a ajuns la o școală în Essex, unde severitatea profesorului său aproape că i-au zdrobit duhul și dorința de a învăța. Acolo a stat doi ani, iar în ultimul an a venit un nou profesor care l-a ajutat să reia învățarea limbii latine.

La vârsta de unsprezece ani a plecat pentru prima dată pe mare cu tatăl său, un om de un bun-simț remarcabil și care s-a ocupat de educația morală a fiului său, dar cu o atitudine distantă și plină de asprime, care îl copleșea pe tânărul John. A făcut șase călătorii pe mare alături de tatăl lui, înainte ca acesta să se retragă în 1742.

Preocuparea lui John pentru cele spirituale în tot acest timp era foarte puțină, în schimb era ușor influențat de anturajul celor răi. Cam pe atunci, John a căzut de pe un cal, foarte aproape de scândurile tăioase ale unui gard. Nu a fost rănit, dar atunci și-a pus pentru prima dată serios problema apariției sale înaintea lui Dumnezeu. Doar că nu a durat mult și John a revenit la vechile practici rele.

Cel mai intens sentiment de alarmă l-a primit printr-un vis, unul care a avut un efect foarte puternic, chiar dacă nu de durată, asupra sa. În visul lui, John primise un inel care, atâta vreme cât l-ar fi păzit, i-ar fi adus fericirea, dar dacă l-ar fi pierdut, nu trebuia să se aștepte la ceva bun. În urma unei provocări înșelătoare, John aruncă inelul în mare, dar imediat după aceea regretă fapta lui. Deși recuperat din mare, inelul nu îi mai este încredințat, pe motiv că nu este capabil să-l păstreze.

Într-o altă situație, a fost zguduitor de pierderea unui prieten de joacă. Se înțeleseseră împreună să urce la bordul unui vas de război, doar că John a ajuns prea târziu. Vasul s-a scufundat și prietenul lui a murit. Deși foarte zdruncinat în acele momente, totul a fost dat uitării destul de repede.

Tatăl lui își dorea ca John să nu se mai întoarcă pe mare, astfel că făcuse toate aranjamentele pentru a-și trimite fiul să lucreze pe o plantație de trestie de zahar în Jamaica, promițându-i că se va ocupa de bunăstarea lui. Între timp, tatăl lui l-a trimis în comitatul Kent pentru a rezolva niște chestiuni care nu ar fi trebuit să îi ia tânărului John mai mult de trei-patru zile. Cu câteva zile înainte de acea

NEWTON ȘI POLLY

călătorie, John primise o invitație de la o familie foarte apropiată de a lor, pe vremea când trăia mama lui. Aici s-a îndrăgostit de una dintre fetele familiei și călătoria de trei-patru zile s-a transformat într-una de trei săptămâni, ceea ce l-a dezamăgit mult pe tatăl său, iar călătoria spre Jamaica a devenit de domeniul trecutului. Iar viața lui John a decăzut moral și spiritual tot mai mult.

Din acest punct începe povestea emoționantă și plină de speranță a autoarei Jody Hedlund, ce se concentrează pe cei opt ani (1742-1750) cruciali ai relației de dragoste dintre Polly (Mary Catlett), o domnișoară evlavioasă, și John Newton, un tânăr rebel. Cei doi au un singur lucru în comun – dragostea.

Relația lor de dragoste a fost una cu multe provocări din cauză că John Newton a devenit unul dintre cei mai de temut comercianți de sclavi din vremea respectivă, arătând duritate implacabilă față de subordonați. A făcut comerț cu mii de bărbați, femei și copii din Africa, pentru a fi vânduți ca sclavi în America. John Newton simțea nevoia să scape de iadul pe care îl trăia, dar în realitate iubea păcatul și nu era dispus să renunțe la el. Până când într-o noapte, în 1748, marinarul a fost aproape de moarte pe mare. Tocmai citise *Imitatio Christi* („Urmarea lui Cristos”) de Thomas à Kempis și fusese atins de spiritualitatea acestui om. A căzut pe genunchi, rugându-se lui Dumnezeu să-I arate îndurare. În acele momente a înțeles cât de prețioasă este viața și că până atunci luase decizii greșite, dar mai ales că există un Dumnezeu care aude și răspunde rugăciunilor chiar și celui mai rău dintre oameni.

Deși și-a predat viața lui Cristos, Newton a devenit căpitan pe o barcă de sclavi, o practică acceptată de creștini și de marea parte a societății. După ce a avut probleme de sănătate, Newton nu a mai lucrat pe mare, dar a continuat totuși traficul cu sclavi până când în sfârșit a reușit să înfrunte această tentație cu care s-a luptat ani la rând. A simțit că boala este chemarea lui Dumnezeu la a face ceva mai mult: voia să se facă preot. Probabil că istoria lui tumultuoasă nu era o recomandare prea bună înaintea prelaților, astfel că nici anglicanii, nici metodiștii, nici independenții, nici prezbiterienii nu au vrut să îl accepte ca preot. Abia după șapte ani de încercări eșuate a reușit să ia parohia anglicană din Olney, Buckinghamshire. A devenit membru al Bisericii Anglicane, predicator și compozitor de cântece religioase.

JODY HEDLUND

După ce a renunțat la comerțul cu sclavi, Newton a scris un eseu în care își cerea iertare pentru că „a fost un instrument în propagarea unei afaceri care astăzi îmi face inima să tremure“. În 1772, John Newton a compus imnul care a ajuns cel mai cunoscut imn creștin din lume. Intitulat inițial „Faith’s Review and Expectation“ (Judecarea credinței și speranța – un titlu mult mai apropiat de experiența personală a autorului), imnul este cunoscut acum sub titlul *Amazing Grace* (Mărețul har).

În timp ce cuvintele au fost înțelese de puțini pe acea vreme, au fost grăitoare pentru prietenul său și abolitionistul William Wilberforce. Mărturia lui Wilberforce a schimbat cursul istoriei. După încurajarea lui Newton, Wilberforce a reușit să obțină anularea sclaviei în 1807 din Anglia.

În anul 1807, a decedat în Londra. Epitaful său este acesta: „Preot, odată infidel și libertin, negustor de sclavi în Africa, a fost prin marea îndurare a Domnului nostru și Salvatorului Isus Cristos, păstrat, restaurat, iertat, chemat să predice credința pe care s-a străduit atâta timp să o ignore“. Înainte de a muri a lăsat în urmă celebra frază: „Memoria mea aproape m-a părăsit, dar îmi amintesc două lucruri – că sunt un mare păcătos și Christos este un mare Salvator.“

Toate amintirile dureroase ale trecutului lui au jucat un rol covârșitor în vindecarea uluitoare a sufletului lui John Newton prin balsamul Evangheliei lui Isus Cristos, ca atare, pe bună dreptate putem spune că, întreaga lui viață, este o poveste unică a harului măreț.

Bibliografie:

- ✓ *Britanica*, John Newton – English clergyman and writer
- ✓ *Library of Congress* – The Creation of „Amazing Grace“
- ✓ *Wholesome Words* – Christian Biographies: John Newton: 1725-1807

Mărețul har m-a mântuit
Pe mine din păcat.
Pierdut eram, dar m-a găsit,
De moarte m-a scăpat.

Mărețul har m-a învățat
S-o rup cu orice rău.
Ce scump mi-e azi tot harul dat;
Trăiesc prin har mereu.

Dureri, batjocuri, prigoniri,
Adesea-m întâlnit;
Prin harul mării Lui iubiri
Eu toate-am biruit.

Prin har ajunge-voi în cer
Cu slavă îmbrăcat,
Și voi slăvi în veșnicii
Pe Cel ce har mi-a dat.

PREFAȚĂ

După această călătorie în calitate de secund pe *Brownlow*, John Newton a devenit căpitan de navă asemenea tatălui său și între 1750 și 1745 a mai întreprins alte trei călătorii înainte ca o boală stranie să pună în cele din urmă capăt carierei sale de navigator. În perioada bolii, a rămas fără lucru timp de zece luni, o perioadă plină de anxietate, mai ales din cauză că s-a îmbolnăvit și Polly. Cu toate acestea, așa cum s-a întâmplat de multe ori în viața lui Newton, Dumnezeu a intervenit într-un mod miraculos. El a deschis o cale ca Newton să primească slujba de inspector maritim în Liverpool.

El și Polly s-au mutat în Liverpool, unde Newton a rămas în această poziție timp de mai mulți ani. Pe parcursul acestei perioade, Newton a avut convingerea fermă că Dumnezeu îl chema să se implice cu normă întreagă în slujire. În timpul liber, a studiat greaca și latina și a cerut să fie ordonat în Biserica Anglicană. Timp de șapte ani încercările sale de a deveni preot au fost mereu respinse. Dar în tot răstimpul acesta, n-a cedat niciodată. În 1764 a renunțat la slujba de inspector și a fost numit preot paroh în Biserica Sfinții Petru și Pavel din Olney, un oraș la șaizeci de mile nord de Londra.

JODY HEDLUND

În perioada pastorală la Olney, s-a împrietenit cu un bărbat pe nume William Cowper. Cei doi au colaborat la scrierea de imnuri și într-un final au compilat o carte de imnuri numită *Olney Hymns*. Una dintre cântările incluse în această carte de imnuri a fost și „Mărețul har“.

Newton a scris această cântare în 1773 când își pregătea predica de Anul Nou. Spre deosebire de alți parohi din vremea aceea care se foloseau doar de Biblia în versiunea King James și de Cartea de rugăciuni obștești la slujbele bisericești, Newton s-a luptat să facă slujbele cât mai pe înțelesul congregației (formată în majoritate din muncitori și negustori). Adeseori scria imnuri legate de predici astfel încât mesajul să aibă mai mult înțeles pentru enoriașii lipsiți de educație.

Chiar dacă Newton nu a scris *Mărețul har* până n-a devenit paroh în Olney, mi-ar plăcea să cred că cuvintele imnului s-au înfiripat în mintea lui cu mult timp înainte, de-a lungul multor neazuri și chinuri prin care a trecut de timpuriu în viață. În orice caz, *Mărețul har* a ajuns să devină cel mai iubit imn din lume, precum și cel mai înregistrat și cel mai cântat. A fost intonat în decursul a 240 de ani de miliarde de oameni de pe toate continentele și din toate culturile.

Dar oare cât de mulți oameni cunosc povestea uimitoare din spatele autorului *Mărețului har*? Ba mai mult de-atât, cât de mulți știu cât de importantă a fost Polly Catlett în întâlnirea autorului cu mărețul har? Dumnezeu a folosit-o într-un mod incredibil ca să-l scoată pe John din Africa unde făcea comerț cu sclavi și trăia o viață depravată. Dacă nu era ea, probabil că John n-ar fi părăsit Africa niciodată și nici viața destrăbălată de acolo. Dacă nu era ea, el nu s-ar fi urcat la bordul vasului *Greyhound* unde s-a confruntat cu vijelia care i-a schimbat viața. Dacă nu era ea, probabil că fiul risipitor nu s-ar fi întors niciodată în Anglia ca să se împace atât cu tatăl său pământesc, cât și cu Tatăl său ceresc.

Pe bună dreptate, Polly Catlett a jucat un rol vital în nașterea imnului *Mărețul har*. Povestea ei merită a fi spusă și apreciată la fel de mult ca cea a lui Newton. Speranța mea este că această carte îi va aduce în sfârșit recunoașterea care i se cuvine.

Deși cei doi nu au putut avea propriii lor copii, au adoptat doi copii a două rude decedate. Pe lângă problemele de infertilitate,

NEWTON ȘI POLLY

ei s-au confruntat și cu alte provocări. Dar prin toate acestea, au continuat să se roage împreună. Dragostea lui John pentru ea a rămas puternică la fel ca întotdeauna. Mai târziu, într-o scrisoare adresată lui Polly, el spunea: „Dragostea mea a crescut din ziua căsătoriei noastre și continuă să crească. Cândva a fost ca și o ghindă, dar acum are rădăcini puternice și ramuri întinse ca un stejar bătrân. N-ar fi ajuns așa dacă Domnul n-ar fi udat-o cu binecuvântarea Sa.“

Două din multele resurse pe care le-am folosit în cercetarea mea și pe care le recomand cu încredere sunt *Out of Depths: The Autobiography of John Newton* [Din mizerie: Autobiografia lui John Newton] și o biografie foarte bine documentată și detaliată scrisă de Jonathan Aitken intitulată *John Newton: From Disgrace to Amazing Grace* [John Newton: De la rușine la mărețul har]. Asemenea multor romane scrise de mine și inspirate din viața unor personaje reale, cititorii vor să știe ce e adevărat și ce e ficțiune. Ei bine, majoritatea detaliilor pe care le-am inclus în paginile acestei cărți s-au întâmplat aieveau. Newton și Polly chiar s-au întâlnit în fragedă tinerețe. Newton a pretins efectiv că s-a îndrăgostit de ea la prima vedere. Și-a prelungit șederea la familia Catlett în nenumărate ocazii, pierzându-și astfel slujbele. Din cauza lipsei lui de caracter, soții Catlett i-au interzis să continue relația cu Polly. El a fost recrutat forțat în Marina Regală, dar ulterior a dezertat; a fost biciuit și retrogradat. A fost transferat de pe *Harwich* pe un vas comercial și de acolo a ajuns să-și ocupe timpul făcând comerț cu sclavi în Africa.

Căpitanul Swanwick de pe *Greyhound* l-a mințit efectiv pe Newton în legătură cu presupusa moștenire doar ca să-l ispitească să părăsească Africa. Această navă a fost lovită într-adevăr de o vijelie teribilă pe mare. Am încercat să ilustrez detaliile călătoriei și furtuna cu cea mai mare precizie, incluzând condițiile de înfometare și intervenția miraculoasă care i-a făcut să ajungă pe țărmul Irlandei la numai câteva ore distanță de pericolul de a fi din nou împinși în larg de o altă furtună fără nicio rezervă de apă potabilă în cală.

JODY HEDLUND

După ce a aflat că nu primise nicio moștenire, Newton i-a scris într-adevăr Susannei Eversfield, în care pune capăt relației sale cu Polly. Câteva zile mai târziu, a aflat că tatăl său insistase pe lângă soții Catlett în numele lui și că aceștia își dăduseră binecuvântarea pentru căsătoria lor. Polly a ezitat să-și reinnoiască relația cu Newton. A trebuit să o ceară în căsătorie de trei ori înainte ca ea să-l accepte până la urmă.

Majoritatea personajelor secundare menționate în roman sunt reale, inclusiv toți membrii familiei, marinarii și căpitani. Locurile și datele întâmplărilor sunt în mare parte exacte.

A trebuit însă să ajustez puțin vârstele lui Polly și Newton. Când l-a întâlnit prima oară pe John, Polly avea doar treisprezece ani. De vreme ce majoritatea cititorilor moderni nu s-ar putea regăsi în idila pasională dintre o fată de treisprezece ani și un băiat de șaisprezece ani, i-am făcut puțin mai în vârstă.

Am adăugat totodată o intrigă secundară despre contrabandiști. Știm într-adevăr că în această perioadă în Kent, Anglia, contrabanda era o problemă uriașă. Existau o mulțime de bande de contrabandiști periculoși, mai cu seamă pe și în jurul râului Medway, precum și pe coastă în apropiere de Chatham. Obiceiul ofițerilor vamali de a lua mită de la contrabandiști era ceva normal. Și fiindcă mulți oameni erau amenințați și chiar uciși de contrabandiști, am inventat acest pericol în viața lui Polly și John de dragul poveștii. Billy Baldock este și el un personaj cu totul fictiv, deși întruchipează imaginea ofițerilor de patrulă din acea vreme și a omului din clasa de mijloc care luptă să se căpătuiască și să urce mai sus pe scara socială.

În cele din urmă, am neglijat dinadins să menționez faptul că *Brownlow*, vasul pe care Manesty a vrut să-l numească pe John căpitan, era un vas de comerț cu sclavi. Pentru cititorii moderni (inclusiv pentru mine), este aproape imposibil de conceput faptul că un creștin care s-a căit cu adevărat și care a experimentat harul salvator într-un mod atât de impresionant ca Newton să se abată de la el și să accepte să fie asistentul căpitanului pe un vas de comerț cu sclavi.

În principiu, un vas de comerț cu sclavi naviga de-a lungul coastei africane și cumpăra sclavi de la depozitele de sclavi (ca acela din Kittam

NEWTON ȘI POLLY

administrată de John și de tovarășul său). Căpitanul făcea comerț luni întregi până ce izbutea să înghesuie suficienți sclavi în cală. De acolo își continuau călătoria către Indiile de Vest sau coloniile americane unde cererea de sclavi era foarte mare. Sclavii erau vânduți la licitație, după care nava se întorcea în Anglia unde era armată pentru o nouă călătorie de comerț cu sclavi.

Călătoriile la bordul acestor nave pentru sclavii africani care trebuiau să le suporte erau inimaginabil de cumplite. E suficient doar să citești relatări despre asemenea călătorii ca să îți se întoarcă stomacul pe dos, oricât ai fi de rezistent. În vremea noastră, sclavia ființelor umane este socotită intolerabilă. Rasismul, de neiertat. Cruzimea și abuzul, inacceptabile.

Din acest motiv, ne este foarte greu să ne imaginăm cum de Newton, fiul risipitor care s-a căit și a experimentat dragostea necondiționată și mărșul har al lui Dumnezeu, s-a putut întoarce la o astfel de ocupație îngrozitoare de negoț cu sclavi, nu doar o dată, ci de patru ori în total.

Oricât de nejustificabil ni s-ar părea, prea puțini oameni de la mijlocul anilor 1700 au pus la îndoială practica comerțului cu sclavi. Era o slujbă cu totul acceptabilă, chiar și pentru creștini. Cu toate că unora li se făcea greață și se simțeau condamnați în cugetul lor din pricina asta, mișcarea aboliționistă n-a luat avânt decât mult mai târziu, cam pe când Newton a ajuns la bătrânețe. Până la urmă, acesta a ajuns să fie chinuit de regrete și s-a căit cu adevărat pentru rolul pe care l-a avut în comerțul cu sclavi. El a publicat o carte, *Thoughts upon the African Slave Trade* [Gânduri despre comerțul cu sclavi din Africa], în care a scris: „Faptul că am fost cândva o unealtă activă în comerțul care acum îmi dă fiori, nădăjduiesc că va fi întotdeauna un subiect de cugetare umilitoare pentru mine.“

Cartea sa a fost citită pe scară largă și a influențat remarcabil creșterea mișcării aboliționiste. Iar mai târziu, mărturia lui în Parlament împotriva comerțului cu sclavi a ajutat la înclinarea opiniei publice în favoarea mișcării aboliționiste. Cartea lui s-a remarcat nu doar din pricina reputației sale de preot iubit, ci și datorită autenticității, a expunerii faptelor la care fusese martor ocular și a propriilor sale experiențe în comerțul cu sclavi.

JODY HEDLUND

Oricât de îngrozitoare au fost călătoriile lui Newton în interesul comerțului cu sclavi după ce a devenit creștin, îmi place să cred că Dumnezeu era în controlul vieții lui Newton așa cum fusese întotdeauna. El i-a îngăduit lui Newton să cunoască o asemenea depravare ca mai târziu să-l poată folosi ca unealtă esențială în abolirea comerțului cu sclavi în Anglia.

Totodată, e o consolare pentru mine să știu că și după ce Newton a avut parte de harul mântuitor al lui Dumnezeu, a fost încă un om nedesăvârșit. A făcut greșeli (și încă mari!). Viața lui îmi reamintește că lucrarea sfințirii este un proces de-o viață. Experimentarea harului lui Dumnezeu este doar începutul călătoriei. Dumnezeu nu pretinde de la noi să fim perfecți. Și de fapt El poate să se folosească de imperfecțiunile noastre ca să provoace o schimbare, câteodată chiar schimbări care să influențeze o lume întreagă.

Speranța mea este ca povestea lui Newton și Polly să fie o încurajare pentru tine în mai multe privințe. Dar mai mult decât orice, nădăjduiesc ca ea să-ți aducă aminte de faptul că există un Dumnezeu care te iubește. Necon condiționat. Indiferent unde ai fost. Sau ce ai făcut. El te va iubi întotdeauna și te va primi cu bucurie acasă.

PARTEA ÎNTÂI

DECEMBRIE 1742
CHATHAM, ANGLIA

*M*ă tem că mersul nostru cu colindul a devenit o pacoste. Polly Catlett rări pasul din cauză că o dureau degetele de la picioare din cauza ghetelor din piele tare, frigul jilav de decembrie cerându-și birul până la urmă.

— Prostii! Susanna Smith o prinse pe Polly de braț și o trase spre intrarea din față a fermei aflate peste drum de cârciuma Ancora Albastră. Ai o voce atât de frumoasă! Tu n-ai avea cum să fii o pacoste.

Una dintre prietenele Susannei, o văduvă puritană mai în vârstă care purta pocalul tradițional împodobit cu panglici, bătut la ușa fermei, timp în care ceilalți colindători se așezară în semicerc, pregătindu-se să cânte. O potaie râioasă le vestise deja prezența, cu un lătrat puternic ce răsună în aerul înghețat al amurgului senin ce începuse să se lase.

Din lumina zilei nu mai rămăsese decât auriul palid ca de brocart ce împetrișta înaltul cerului, de ajuns ca să se vadă bujorii înghețați de pe nasurile și obrajii colindătorilor. De

JODY HEDLUND

ajuns ca Polly să bage de seamă tensiunea de pe chipul bătrânei văduve.

— Asta este ultima casă, îi șopti Polly Susannei, arciundu-și degetele care o dureau în lăuntrul mănușilor de lână. Apoi ne vom întoarce acasă.

— Negreșit, cedă Susanna în clipa în care ușa se deschise și o lumină strălucitoare se revărsă asupra lor, dând în vileag sclipirea din ochii Susannei, o sclipire pe care Polly o cunoștea prea bine. O sclipire care însemna că fata urzea ceva.

Văduva puritană se depărtă de lângă ușă și-și ocupă locul printre ceilalți Disidenți din grup care purtau veșminte simple și lipsite de podoabe așa cum le era obiceiul. La început, după ce Susanna o înduplecase să vină cu ei la colindat, Polly n-a fost cu totul surprinsă să descopere că toți ceilalți colindători făceau parte dintre prietenii disidenți ai Susannei. Aceasta nu-și tănuia puternicele convingeri politice și nu pierdea nicio ocazie să se adune cu prieteni care gândeau la fel ca ea, ori de câte ori venea în vizită.

Deși Polly ar fi preferat să colinde împreună cu prieteni din cercul ei social, nu fusese în stare să-i refuze Susannei acest favor. Nici nu fusese în stare să se împotrivescă ideii de a cânta, chiar dacă tovarășii din grup erau bizari și sobri.

Susanna o împunse pe Polly prin pelerina groasă în semn să înceapă să cânte. Când în prag se înghesuiră câteva femei, Polly își ocupă locul la marginea grupului și fredonă câteva note înainte să înceapă: „Vă urăm cu bucurie noroc bun și sănătate...”

Ceilalți o lăsară să cânte prima strofă singură, din glasul ei desăvârșit înălțându-se limpede melodia tradițională. Femeile tăcură brusc, pășind acum peste pragul casei. În timp ce Polly cânta, chiar și potaia se opri din lătrat.

Dinspre cârciuma Ancora Albastră, ea simți câțiva spectatori,

* *A jolly wassail bowl, a wassail of good ale* — colind sau urare rostită/cântată în Ajunul Bobotezei. Melodie englezească tradițională de pe vremea Regelui Henry al VI-lea, conform lui Joseph Ritson (vezi *Ancient Songs From The Time of King Henry The Third To The Revolution*, London: J. Johnson, 1790, pp.304-306; https://www.hymnsandcarolsofchristmas.com/Hymns_and_Carols/a_jolly_wassel_bowl.htm)

NEWTON ȘI POLLY

în speță bărbați, care fie plecau, fie veneau la cârciumă, privind-o cu atenție. Cu colțul ochiului, observă că un bărbat îndesat, care se rezemase cu umărul de zidul acoperit cu dranițe uzate de vreme, se holba la ea de sub borul tricornului.

Susanna aruncă o privire spre grajdul din spatele fermei și o strânse pe Polly de braț.

— Cântă o altă strofă. Rugămintea Susannei fu întâmpinată de un murmur de aprobare din partea femeii voinice din fața lor, cel mai probabil nevasta fermierului urmată îndeaproape de fetele care mulgeau vacile și de spălătorese.

Polly nu avu nevoie de multe îndemnuri ca să continue. Cântecul ei umplu aerul, făcându-l pe fermierul rotofei, care părea aproape pătrat la înfățișare, să plece de lângă grajd și să se apropie de ei cu mers șchiopătat, zăbovind în spatele câtorva flăcăi, feciorii săi, de bună seamă. Polly simți cum o învăluie o oarecare satisfacție caldă văzând că felul ei de a cânta putea să le facă plăcere altora atât de iute.

Mai târziu, când o să fie singură, o să se căiască pentru vanitatea ei, dar deocamdată era prea neputincioasă ca să facă altceva decât să cânte. Mai cântă câteva strofe singură în timp ce tot mai multă lume se îmbulzea să o asculte așa cum se întâmplase și la casele la care se opriseră mai înainte. În cele din urmă, Susanna și prietenii ei i se alăturară până la finalul colindului. Împreună cântară refrenul de două ori înainte să le întindă pocalul împodobit cu panglici fermierului și, mai apoi, nevestei sale.

Băutura nu mai era la fel de clocotită așa cum fusese la prima lor oprire. Oricum, toată lumea sorbi din pocal și laudă aroma dulce de bere rafinată și mere pădurețe coapte asezonate cu scorțișoară, nușoară, cuișoare și ghimbir. În schimbul colindelor și al băuturii, nevasta fermierului porunci uneia dintre slujnice să le împartă colindătorilor câte un măr.

Sporovăiala colindătorilor se amestecă cu cea a fermierului și a familiei sale, dar râsul era diferit de astă dată, mai puternic și mai forțat. Sau poate că Polly era pur și simplu tulburată de bărbatul tânăr care continua să se rezeme nepăsător de zidul Ancorei Albastre și să se holbeze la ea. Ceilalți spectatori ascultaseră o strofă sau două după care plecaseră în grabă la treburile lor. Dar acesta nu se urnise din

JODY HEDLUND

loc, nici după ce colindătorii terminaseră de cântat. Umbrele înserării timpurii o împiedicau să-i vadă limpede trăsăturile, dar din ce zărise pe fugă, o dată sau de două ori, era negreșit îndeajuns de spilkuit încât s-o facă să se fâstâcească.

Polly își concentrează atenția asupra Susannei care vorbea cu nevasta fermierului.

— I-adevărat. Am venit mai devreme la colindat, de vreme ce n-am sărbătorit încă Boboteaza. Dar am fost într-o dispoziție veselă astăzi și ne-am gândit să-i înveselim și pe alții.

Nevasta fermierului îl pocni peste ureche pe unul dintre băieți fiindcă trăsese o dușcă zdravănă din pocalul de sărbătoare.

— N-o să ne văităm că ați venit. Mai ales că sora ta are o voce atât de frumoasă.

— Nu sunt... dădu Polly să-i explice că Susanna era mătușa ei, sora cea mai tânără a mamei sale, dar Susanna o întrerupse imediat.

— Sunt de aceeași părere, zise Susanna cu un zâmbet, trăgând de zuluții întunecați ce se iveau de sub pălăria ei de paie cu boruri largi. Chiar are voce frumoasă.

Susanna era plină de viață chiar și în lumina palidă a serii. Pe lângă farmecul și frumusețea încântătoare a Susannei, Polly se simțea adesea ca un fir de croșetat de un auriu palid în contrast cu o tapiserie întunecată bogat ornamentată. Deși moștenise frumusețea mamei sale, erau momente când Polly se plângea în taină că mama ei nu-i lăsase moștenire mai mult din trăsăturile strămoșilor ei francezi, cu care, pesemne, fusese înzestrată din plin Susanna.

— Dacă eu aș face legile, continuă Susanna, aș găsi de cuviință ca toată luna decembrie, nu doar douăsprezece zile, să fie consacrate sărbătoririi Crăciunului. Dar, din păcate, nu fac parte din monarhie. Susanna cercetă curtea fermei, apoi se uită în lungul drumului care ducea din Chatham spre plaiurile deschise din jur.

Dacă n-ar fi avut mai multă minte, Polly aproape ar fi crezut că Susanna căuta pe cineva. Chiar și prietenii ei quakeri se uitau în jur mai des decât de obicei. De vreme ce se lăsa noaptea, probabil erau doar agitați gândindu-se că era timpul să se întoarcă la casele lor. Nimic bun nu se întâmpla vreodată după căderea nopții, mai ales